

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον' εν' Αθήναις,
που πλουτίζουν οι κηφήνες.

Χίλια οκτακόσια ογδοήντα τέσσαρα,
μία να ταιριάζη 'βρήκα λέξι : Καίσαρα.

ΡΩΜΗΟΣ την εβδομάδα—μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
όταν έχω έξυπνάδα —κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Αρρομητάς δέν δέχομαι —γιατί δέν τους ανέχομαι.
Όσα φύλλα κι' άν κρατήσ—δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια —όπως πριν και νταραβέρια,
Γράμματα και πληρωμαί —ἀποστέλλονται σ' εμέ.
Μές'στών φόρων τήν άντάρα —κι' ό Ρωμαγός μας μιὰ δεκάρα,
Κι' άς τήν δίνη όποιος θέλει —είδ' άλλέως δέν μ'ς μέλει.

Δεκαπέντε Δεκεμβρίου,
κλονισμός του Υπουργείου.

Σαράντα νούμερο κι' έπτά,
όλοι φωνάζουν για λεπτά.

Πρώτον Έλεγείον εις τό Υπουργείον.

εν' επρόσμενες ποτέ σου τέτοια 'μέρα ν' άνατείλη
εν' επρόσμενες μιὰ μπόρα τόσης κυρής συμφορας,
ας ένας σε αφήνουν οι καλλίτεροί σου φίλοι,
Λατίνος, ό Τσαχτούρης, ό Παχός, ό Καρδαράς.
ό μεγάλη φόρα φεύγουν και κανένας δέν τους πιάνει,
όλοι σφίγγουνε τό χέρι του κυρίου Δεληγιάννη.

ου που όλους τους τραβούσες, ω μεγάλον Υπουργείον,
ου έγέμισες με φίλους όλης τής Βουλής τας θέσεις,
ου επρόσμενες ποτέ σου πώς θ' άκούσης έλεγείον,
αι πώς θά'λθη μιὰ ήμέρα να σου λένε πώς θά πέσης ;
όλοι θά σου λένε πώς όλοι μές 'στα κρύα θά σ' αφήνουν,
όι Η μ έ τ ε ρ ο ι έννέα ένενήντα πώς θά γίνουν ;

μεταξύ ζωής και τάφου χλωμασμένο στέκεισ τώρα,
μεταξύ ζωής και τάφου κάθε λίγο σπαρταράς,
παντού τρέχεις νάβρης ψήφους, δίνεις θέσεις, δίνεις δώρα,
μ' έξοδεύεται άφθόνως του Σκουλούδη ό παράς.
Ό,τι πήρε ό καυμένος εκ τής λίμνης Κωπαίδος
τό έξοδεύει για τήν νέαν σωτηρίαν τής πατρίδος.

μόλις μόλις έως τώρα 'στα ποδάρια σου κρατιέσαι
όσα χάπια σιδηρούχα, μ' όσα δάνεια κι' άν τρώς,
όι δεκάξη μόνο ψήφους 'στο κρεβάτι σου κυλιέσαι,
και σε βλέπει δακρυσμένος κι' ό Λομπάρδος ό γιγνός.
Όλοι ψάλλουν μοιρολόγια εις αυτή τήν κταντιά σου,
όι κ υ ρ α , φωνάζουν όλοι, τά φαρόνά πλατειά χαρτιά σου.

Ό Δεμάθας όλο τρέχει με τὰ χέρια του 'στην τσίπη,
κι' ό Καζάλης ξαπλωμένος άφελώς 'στο κροφνεϊόν
σκυθρωπός κι' άπελπισμένος τήν κατάστασί του βλέπει,
και μονάχος κουβεντιάζει περι φόρων και δανείων.
Έπαυσε κι' ό Στεφανίδης υπερήφανος να σκούζη,
κι' άπ' τή λύπη του δέν βάζει ούτ' εκείνο τό μπουρνούζι.

Οι πιστοί σου καπνοφάνται άπελπίσθηκαν κι' εκείνοι
κι' άπ' τό στόμα των τό ζήτω βγαίνει τώρα χλιαρό,
ή Ροζού βρειαις κατάραις άπ' τό πάλκο της σου δίνει,
εκάτω κάτω !» σου φωνάζουν και γυναίκες εν χορῷ. V
Δέν 'μπορείς να διακρίνης τους έχθρούς από τους φίλους,
κι' ίσως φύγη κι' ό Σταμούλης με τους δύο τρεις του σκύλους.

Μές 'σε τούτη τήν άντάρα πώς 'μπορείς να τήν γλυτώσης ;
πουν' ή πρώτη σου ή δόξα ; πουν' ή πρώτη σου τιμή ;
έβαρέθηκε ό κόσμος τας πολλας άγκυρωσείς,
και δέν ξέρει τί να κάμη για να 'βρη ξερο ψωμί.
Κι' ό Βοσσιρ ό στρατηλάτης με τήν άλλη συντροφιά του
τά μπαγάγια του θά πάρη και θά πάη 'στη δουλειά του.

Μαύρα φόρεσε κολάρα, ω Πρωθυπουργέ Σπετσαίρη,
ου που ήσουν μαθημένος να σου λένε όλοι ναί...
μαύρα φόρεσε κολάρα και σε πέρνουνε 'στα χέρι
οι καλλίτεροί σου φίλοι—μέσ 'στον κάθε κροφνεϊ.
Κι' όλοι σκούζουν με ένα στόμα κι' άπ' όπισω κι' έμπροστά σου,
« Άκυρη ή Σπετσαίρη, έξορά τὰ γιατρίκα σου».

